

KAPITOLA PRVNÍ

Nevyvolávej více démonů, než jich dokážeš odvolat.

—staré anglické přísloví

ODVA TÝDNY POZDĚJI LETĚLI NADPRAPORČÍK námořnictva Spojených států Tom Crocker a tři jeho kolegové ze SEAL Team Six – všichni oblečení v civilních šatech – ve výšce 9 700 metrů nad horou Erciyes v centrálním Turecku, když se Boeing 777 aerolinek Emirates, na jehož palubě seděli, propadl do vzdušné díry. Akil (plným jménem Akil Okaša al-Dalí, jinak známý jako Akil Daly), který právě stál v uličce, ztratil rovnováhu a přistál Crockerovi na klíně.

„Vypadám snad jako Santa Claus?“ zeptal se ho Crocker.

„Promiň, šéfe,“ opáčil pohledný Američan egyptského původu, usmál se a pokoušel se vytáhnout nahoru.

Crocker, velitel útočného Modrého týmu jednotek SEAL Team Six amerického námořnictva, hlavní protiteroristické složky americké armády, známé také jako Skupina Námořnictva Spojených

států pro rozvoj zvláštních vojenských operací (U. S. Naval Special Warfare Development Group, DEVGRU), zvedl stokilového bývalého seržanta námořní pěchoty opět na nohy a postavil ho zpátky do uličky, jako by byl nějaký malý kluk.

Potom si sundal sluchátka. Do hukotu motorů prosákla melodie „Nasad' pětku“ od Davea Brubecka. Dvaadvacetiletý velitel družstva totiž nedávno zjistil, že mu jazz z padesátých let navozuje povznesenou náladu. Muselo to být pětičtvrtečním rytmem a rozvážnou precizností melodie. Mírné, hospodárné a střízlivé.

„Ty jsi ale silná máma,“ prohodil Akil, který vrhl pohled dolů na složku z konopného papíru, ležící na prostředním sedadle. „Copak si nikdy nedáš pauzu?“ Přejel si rukou štětinaté černé vlasy a na svalnatém těle si uhladil světle modré tričko s límcem značky Nike.

Dát si pauzu od čeho? chtěl se ho zeptat Crocker. Posilování? Studia? Přípravy na misi? Poslouchání hudby? Od snahy relaxovat?

Crocker neodpověděl. Akil se přidržel Crockerovy opěrky pro hlavu, naklonil se k němu a blýskl svými perleťově bílými zuby, jako by dělal představení pro ostatní cestující. „Jsi napumpovanej?“

Jako veterán s patnáctiletou službou u Navy SEAL a desítkami přísně tajných operací v Afghánistánu, Iráku, Pákistánu, Jemenu, Somálsku i na dalších akutních místech po celém světě byl Crocker až příliš disciplinovaný, aby hovořil o misi, když se v doslechu nacházeli cizí lidé. „To asi myslíš ten výstup, ne?“

„Přesně tak, šéfe,“ odpověděl Akil. „Ten výstup.“

Výstup byl krytím jejich týmu. Několik hodin po bombovém útoku na americké velvyslanectví v Rabatu narazila CIA na stopu muže, který utekl od pickupu ještě předtím, než vybuchl před

bránou objektu. Dozvěděli se, že jeho jméno je Muhammad Saddiq a že se mu podařilo přežít, i když ho exploze srazila na zem a mrštila jím dopředu, což na jeho těle zanechalo tržné a řezné rány od zátylku až ke kotníkům. Horečnatý Saddiq, do jehož šatů se vpíjela krev, se posléze dokázal dostat na palubu letu do Říma. Agenti CIA ho našli v italské metropoli dva dny po útoku, schovaného na letištní toaletě.

Crocker vzhlédl k Akilovi a řekl: „Je to cvičnej výstup, abyste si, hoši, udělali obrázek, jaký to bude, až se pokusíme slézt opravdovou K2.“

„Jo, jo. To bude hračka.“

„Uvidíme.“ Vedle postu velitele útočného Modrého týmu byl Crocker v ST-6 také vedoucím horolezcem. SEAL je zkratkou pro námořní (Sea), vzdušné (Air) a pozemní (Land) operace a Crocker byl pevně rozhodnutý připravit členy svého týmu na jakoukoli nepředvídanou událost, včetně schopnosti vypořádat se s tím nejzrádnějším terénem na celé planetě.

Předtím vedl své muže při výstupech na vrcholy Denali a Mount Whitney i při zimním lezení na hory Grand Teton a Mount Washington (posledně zmíněná akce zahrnovala také nepředstavitelně špatné počasí, s poryvy větru dosahujícími rychlosti až 370 kilometrů v hodině). Fyzické výzvy pro něj byly každodenním chlebem; jistým druhem maný. Žil jenom pro ně.

Akil s vilným pohledem prohlásil: „Slyšel jsem, že tam možná bude i Edyta.“

Edyta Potocká. Něco málo přes čtyřicet. Legendární horolezkyně. Třetí žena, která se dostala na vrchol Mount Everestu.

„Jo, a co je s ní?“

Ona a Crocker spolu před osmnácti lety strávili noc ve stanu v Himálaji. Bylo to ještě předtím, než si vzal svou současnou manželku. Ani jeden se už celé dny nekoupali. Vzpomínal na to jako na podivnou směsici zápasení a sexu, bez jediného prohozeného slova. Hledání tepla a úlevy v náručí toho druhého, zatímco venku burácel ledový vítr.

„Sexy, ne?“

„Celkem přitažlivá, takovým tím drsně východoevropským způsobem.“

„Těším se, až se s ní potkám.“

„To se vsadím, že jo.“ Crocker si přešel prsty po své výrazné bradě. Věděl, že potenciální kořistí svobodného chlapíka s vizáží Omara Sharifa, který vytrvale prohlašoval, že do postele dostal už přes tři sta ženských, je cokoli s párem koz, mladší šedesátí let.

Akil ztlumil hlas, jako by předával dál nějaké tajemství. „Četl jsi ten spis o AZ?“

Crocker přikývl, sebral složku z prostředního sedadla a zasu-
nul ji do baťohu, který ležel na podlaze před ním. Stačil se už naučit
z paměti prakticky všech zhruba dvacet stran. Zločiny pohybující se
od bombových útoků přes mučení a únosy až po vraždu.

„Co si o tom myslíš?“

„Z vizuálního hlediska nic moc.“

Pár rozmazaných fotografií muže s černým vousem, pořízených
ze záběrů bezpečnostní kamery. Profil ze schůzky s pašánskými
vojenskými vůdci ve východním Afghánistánu.

„Jak je na tom tvůj žaludek?“ zeptal se Akil.

„Můj žaludek?“ Na letišti v Ankaře Crocker zkonzumboval kuřecí
kebab přelitý jogurtem s příchutí kopru. Pitu a rýži odstrčil stranou.

Před výstupem si vždy dával pozor na to, co jí. Do značné míry se opíral o bílkoviny a čerstvou zeleninu. Redukoval množství karbohydrátů, zejména takových, které se rychle přeměňovaly na cukr.

„Má dobrou náladu. Proč?“

„Šoupli se.“

Crocker se přesunul na prostřední sedadlo. Třetí člen týmu – neúnavný a bystrý Davis – zlehka pochrupeval u okna. Stínítko měl stažené. Jeho blondaté vlasy se surfařským stříhem byly zabořené do malého modrého polštářku. Čtvrtým byl Mancini, bývalá univerzitní hvězda amerického fotbalu s encyklopedickými znalostmi prakticky všeho, co se týkalo vědy, historie a techniky. Ten seděl o dvě řady za nimi a četl si technologicky laděné pojednání o hackerství v oblasti mobilních telefonů. Pátý muž – Crockerův soused, parták při posilování a bývalý hasič námořnictva Ritchie – na ně čekal v pákistánském Karáčí.

Jakmile se Akil usadil vedle Crockera, okamžitě si sáhl do kapsy a do portu po straně Crockerova laptopu zasunul flash disk.

„Nepodělej mi moje iTunes.“

„Já na nic nešahám, ty číčo. Sleduj.“

Akil ťukl do několika kláves a na obrazovce se objevilo video. Nejprve bylo těžko rozeznatelné, poté se však na šedivém pozadí objevily pohybuující se tmavé stíny. Někdo ječel cosi v arabštině.

Akil rychle ztlumil hlasitost. Potom třináctipalcovou obrazovku natočil tak, aby ji nezahlédli cestující na sedadlech u uličky.

Crocker si nasadil brýle na čtení a naklonil se dopředu. „Na co se to dívám?“

Obličej v popředí osvítilo jasné světlo. Byl bílý, s vlasy pískové barvy a páskou přes oči. Jeho majitel byl přivázaný ke kovové židli.

Crocker okamžitě poznal, o koho se jedná. Ucítil, jak se mu někde v žaludku začíná tvořit nával vzteku.

„Steve Vogelmann, že jo?“

„Reportér *Washington Post*.“

Tom Crocker seděl jednou se Stevem a jedním přemoudřelým novinářem ze CNN na palubě transatlantického letu, kde popíjeli skotskou a hráli „oko“. Oba muži ho jako pár zlobivých děcek ponoukali, aby jim prozradil věci, o kterých věděli, že je prozradit nemůže.

Než o sobě přestal vědět, opilý Steve mu ukázal fotografie své ženy a dvou malých holčiček a s láskou v očích vzdychal, aby Crocker pochopil, čemu v životě přikládá opravdovou hodnotu.

Neuvědomoval si ale nebezpečí, s nímž si zahrával a jež ho nyní svíralo v zubech. Na obrazovce Crocker napočítal čtyři ozbrojené muže rozestavěné po obou stranách, kteří Vogelmannovi řvali do uší, plivali na něj, fackovali ho a dávali mu rány pěstí. Jejich obličje skrývaly černé masky.

Zasraný zbabělci...

Crockerova silná averze vůči sadistům a těm, kdo šikanují ostatní, sahala zpět do doby, kdy byl ještě výrostkem dospívajícím na severním okraji Bostonu. Závody na motocyklech, včetně jízdy po zadním kole, se skupinou výtržnických založených mladíků. Většinu času jednou nohou v hrobě. Hrdě se stal jediným členem Podvratáků, který neměl italský původ. Černé kožené bundy, džíny Levi's, kožené opasky s velkými přezkami – ty se hodily se do boje. Černá trička, šátky na hlavách. Mláčení drogových dealerů a krádeže jejich peněz. Od nikoho si nenechávali nic líbit.

„Kde jsi to sebral?“

„Jeden můj kamarád to stáhl z džihádistický webový stránky.“

Během onoho letu, který se uskutečnil před rokem a půl, mu Vogelmann dvě hodiny před washingtonským Dullesovým letištěm začal dávat přednášku o tom, co nazval Crockerovým omezeným vojenským pojetím sunnitského radikalismu. Vysvětloval mu, že jeho zastánci jsou muži s pevnými názory, které je zapotřebí chápat v kontextu nábožensko-historického zápasu o hegemonii nad Blízkým východem a Evropou.

„Jsou to produkty unikátní kulturní zkušenosti,“ řekl Vogelmann. „Cítí se být ohrožený Západem. A mají k tomu dobré důvody.“

„No a?“

„Chtějí to, co chceme i my. Moc. Takle shodnost je dost důležitá a špatně pochopená. Politický vůdcové na obou stranách přizivují strach.“

„Co tím chcete říct?“

„Lidi jako vy, Crocker, který věci vidí černobíle, jsou významnou součástí tohoto problému.“

Crocker, který neabsolvoval univerzitu a neměl rád, když s ním někdo mluvil zvysoka, už toho slyšel dost.

„Máte pravdu, Vogelmann. Skutečně hodnotím lidi podle toho, jak jsou černý nebo bílý, mnohem víc než vy. A rovnou vám můžu říct, že mluvíte jako nějaká posraná ovce.“

„Co to, kruci, znamená?“

„Ovce a vlci, kamaráde. Vlci jsou hrozba – ty zlý svině, co žijou mezi náma. Ať si říkají, jak chtějí: džihádisti, nacisti, vrahové... jsou to v podstatě agresivní sociopati. Loví lidi, co jsou vůči nim až moc důvěřivý nebo jim žerou jejich kecý. Ovce jako jste vy. Jako ta ženská, která jde sama po matně osvětleným

parkovišti ve dvě ráno a ani na chvilku nezaváhá, když se k ní přiblíží divnej chlap.“

„Tak co jste teda vy?“

„Jsem ovčáckej pes, kterej má na práci chránit ovce, jako jste vy. Znamená to, že jsem nemilosrdnej hajzl, co tráví spoustu času v samým srdci temnoty.“

Na obrazovce laptopu usazeného na skládacím držáku čelil reportér *Washington Post* nepřetržitému proudu urážek pronášených arabsky. Obviňovali jej z toho, že je sionistou, tajným agentem Mossadu a nevěřícím křížákem. Bledý Vogelman to vše svou začátečnickou arabštinou popíral, vzlykal a úpěnlivě prosil o možnost návratu ke své ženě a svým malým dětem. Zaklínal se, že vždy spravedlivě vykresloval pohled na věc ze strany islámu a že tomu tak vždy bude.

V té chvíli vstoupil ze směru kamery do obrazu pátý muž a popadl Vogelmana za vlasy. Potom mu zvedl hlavu.

Ozbrojenci zakřičeli nějakou modlitbu. Crockerova arabština nebyla příliš dobrá.

„Co to říkají?“

„Vysvětlujou Alláhovi, že tenhle chlap je nevěřící, kterej musí bejt zabitej,“ zamumlal Akil.

Crocker upřel své planoucí oříškově modré oči na obrazovku, kde dopředu vystoupil šestý muž. Byl oblečený celý v černém jako nějaký kat. Jeho tvář zakrýval hustý černý plnovous.

V ruce třímал nůž, který zvedl a zase prudce spustil po straně Vogelmanovy hlavy. Novinářovo ucho odpadlo ve výtrysku krve.

„Zasraný divoši!“ procedil Crocker. Zvedala se mu žluč, jako by ho někdo kopl do žaludku.

Muž v černém odsekl i druhé Vogelmannovo ucho a po něm mu vyřízl také jazyk.

Crocker chtěl do něčeho bouchnout. Do čehokoli. *Ti parchanti!*
„Koukej,“ řekl Akil.

Muž s plnovousem držel Vogelmannův odříznutý jazyk, kterým potřásal na kameru. Jeho oči byly rudé nenávistí a vztekem.

„Tohle je AZ.“

„Zamán?“

„Jo, Abú Rasúl Zamán. Člověk číslo tři v al-Káidě. Tak řečenej Ochránce islámu.“

Když Zamán začal Vogelmannovi dloubat levé oko, Crocker zasténal: „Vypni to.“

Akil ťukl do klávesy a obrazovka ztmavla.

Krátce poté, co byl v Itálii dopaden, se Muhammad Saddiq doznal ke své roli při bombovém útoku na americké velvyslanectví. Prohlásil, že akci naplánoval a nařídil Abú Rasúl Zamán.

Crocker zavrčel. „Tu svini chci dostat... hrozně moc!“

„Ššš...“

Kolem procházející letuška na něj vrhla ostrážitý pohled. Crocker působil dojmem přátelského muže v dobré kondici. Měl protáhlý, úzký obličej s vystouplými lícními kostmi a bradou, velké zuby, knírek v barvě pepře a soli, krátké šedivějící vlasy a vřelý úsměv. Byl to zřejmě někdo, kdo tráví čas v přírodě, nebo možná nějaký byznysmen. Teď ale vypadal, že touží po tom někoho zabít.

A už to předtím udělal.

MEZINÁRODNÍ DŽINNÁHOVO LETIŠTĚ V KARÁČÍ BYLO jako obvykle naprosto šílené. Nosiči zavazadel, obchodníci,

nejrůznější podloudníci, pákistánští vojáci s AK-47 v rukou, štkající ženy, prodejci letenek ječící v jazyce urdu i angličtině. To vše doplněné oznámeními o jednotlivých letech, pronášenými do tlampačů hladkým a svůdným tónem.

Čtveřice mužů prošla naleštěnou kamennou chodbou béžové barvy. Každý z nich nesl několik tašek nacpaných výstrojí – horolezecké boty z tvrzeného plastu se zateplovacími vložkami, galoše z izolační tkaniny, kamaše, syntetické ponožky, zateplovací ponožky, polypropylenové spodní prádlo, oteplovací parky a kalhoty, kukly, šátky, ochrany nosu, lyžařské brýle, prstové rukavice a palčáky pro extrémní podmínky.

Crocker šel v čele skupiny. Se sportovním oblečením na sobě působili spíše dojmem členů ragbyového týmu než jako vyzábílí horolezci. Pákistánští úředníci jim jejich výbavu důkladně prohledali.

Před dvěma dny – jednoho ospalého nedělního rána – Crocker právě vezl svou dospívající dceru do místního multiplexu, když od velitele ST-6 dostal textovou zprávu. Poté, co ji u kina vysadil, prudce sešlápl plyn svého SUV a vyrazil na štáb ST-6 ve virginském Little Creeku.

Jeho velící důstojník kapitán Alan Sutter tam seděl a čekal na něj se dvěma vysoko postavenými pracovníky CIA. Crockerův rozkaz zněl: dát dohromady malý tým. Potom měli vyrazit do Pákistánu, v naprosté anonymitě. Jejich krytím bude skupina sportovních nadšenců a horolezců. Agentuře se Zamána podařilo lokalizovat v Karáčí. Pokyn přišel přímo z Bílého domu. Prezident chce, aby proti němu zakročili, a rychle.

Nebylo to poprvé, co Crockera a jeho muže vyslali na zvláštní misi v režii CIA. O dvanáct hodin později už seděli na palubě letadla mířícího do Londýna, připravení a v plné síle.